

Szikra János

Lányok a létrán

Dávid fiamnak

Sóvár fogunk közt alma karambolozik,
roppan a héj, a hús, szétpattognak a magok,
összetört dodzsemek húznak a múltba
előre. Kipusztult hullók fattyai,
január hóhér cinkéi, támadnak
az emlék-szárnyasok: szorongó örömlányok
vonaglanak a világvárosok vitrinüvege mögött,
apám százéves csuklója a baltanyélre fagy.

Ne köpd a kútba a gond sötét epéjét,
öngyilkos szeretők szunnyadnak benne
az örökkévalóságtól megbabonázva,
gyönyörűk, mint olykor gyönyörű az élet –
a sors taposóaknái sem robbanthatják szét soha,
ami közted és köztem tízezer éve köttetett
a gének labirintusában – háromszázhatvan
holdhónap, harminc év, egy nemzedéke már...

Nyár hava, hullj az Alföld magasából
a harci kakasok leütött fejére, virágakác,
kendőddel itasd föl a vért, s adj esélyt a mésszel
megvakított macskának is a dorombolásra –
a döggút gyomrából csak a lányok suhannak
velünk az égig a létrán, a lányok, a valódiak.
Rózsafát: kicsoda karózza föl őket, hogy
derekuk ne törje ketté idő előtt a magány?

Szemünkben gyógyíthatatlan komorság,
fogunk közt csattanó alma zenél.

SZIKRA JÁNOS (1954) Pátkán élő költő. Összegyűjtött versei *Közép-európai nyár* címmel jelentek meg 2012-ben.

Mikor megfagy a hópárduc

Erőss Zsolt emléke

Bőröm egyre lassabban forr össze.
Sebeimért, magamba mart bűneimért,
dögök, megbocsáthatok-e nektek?

Férfjével a szomszédasszony már ritkábban,
bár még mindig ocsmány hangon kiabál.
Fölösleges átkozódni,
ha ritkul a levegő.

Csak a magas hegyek éberek az éjszakában,
csak a nagyon komor bércek
énekelnek szeptemberben a zergéknek,
csak a végzettel vert hegyek élnek,
a dombocskák, a röghegyecskék,
a túlélő tetszhalottak
csak flörtölnek, élcelődnek, andalognak –
a vad csúcsok álmodnak csak halálról és szerelemről,
mikor megfagy a hópárduc,
de már csak visszafelé jövet.

Tél

Megfagyott az ég fölöttem.
Összekoccan szívemben a nyár.
Ó, akik az üres téren csókolóznak!
Vasban áll a szél az utcán.
Fegyelmezett. Tűzparancsra vár.

Lenyakazott lovak

A költemény termékmegjelenítést tartalmaz

Eljön a mi időnk is egyszer,
hittem soká, de már nem hiszem.

Lenyakazott lovak trappolnak a ködben,
széttaposott holdam csikorog
a macskakövön patájuk alatt.

Kovács néni, önnek kezdődő, időskori makula degenerációja van.

Békeévek voltak pedig,
kongó kalapokban ódöngtünk a gyilkosok között,
nem önkézzel nyírtuk ki a társainkat,
áttoltuk a háborúkat Európán túlra,
Európát is áttoltuk,
s most jönnek a kárvallottak Ázsiából,
Afrikából,
a föld alól is jönnek.

Antibiotikum mellé, ne felejtse el, hogy önnek a Protexin kell.

Még nyáresőkben,
téveszméket dédelgetve üldögtünk
félhülyén a leponyvázott teraszokon,
s hosszasan bámultunk a semmibe,
de alattunk már őrzöngött a magma,
a halállal szövetkeztünk,
s a halál megszülte Amerikát,
s Amerika adott olajat és üveggyöngyöt
nekünk is,
adott a halál halált,
és ezeket az összevissza rohangáló,
lenyakazott lovakat a ködben.

*A kockázatokról és a mellékhatásokról olvassa el a betegtájékoztatót,
vagy kérdezze meg kezelőorvosát, gyógyszerészét.*

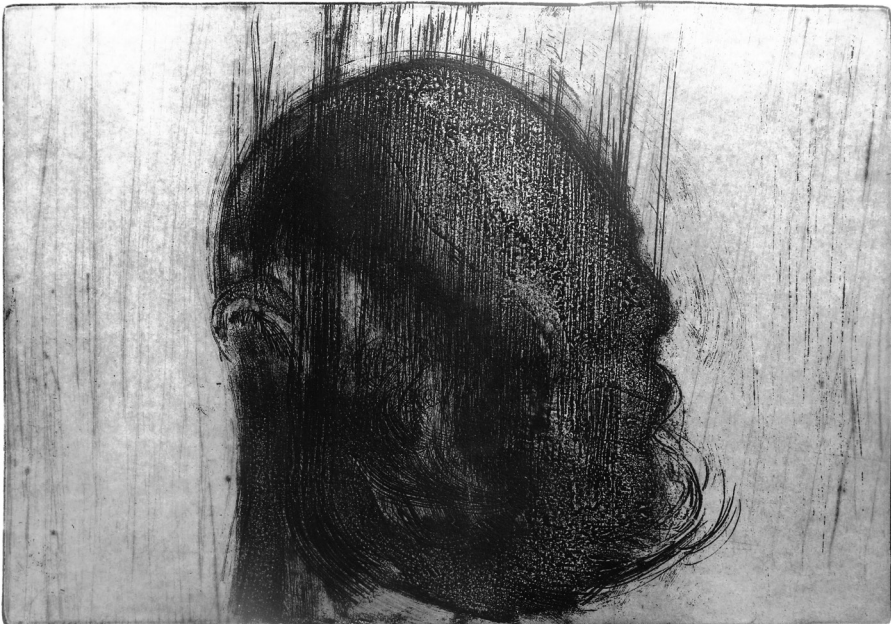
Nem jöhetett el,
nem jöhet el soha.

prága, 1980

huszonhat múltam alig
Jan Palach tizenegy éve halott
nem tudok Menzelről
Hrabalról
Kunderáról
de már mélyre szaladt Kafka
a tetőtől talpig csehbe
németbe börtönzött zsidó
depresszió

beállnék szentnek a Károly híd szobrai közé

esténként Csoóri Nomád naplóját olvasom
decemberben lányunk születik
egyhelyben ballag a téren Jan Husz
elégett szelleme is
tele a város Leninnel
alszik a gólem a rabbi szemében
miféle nyelven dadogok én?

Varga Benedek: Próféta (aluminium-maratás, 35×50 cm, 2011)